



Domstolen fastställer att Finland, Sverige, Tyskland, Italien, Grekland och Danmark har åsidosatt gemenskapsrätten genom att underlåta att betala in tullar i samband med import av krigsmateriel och utrustning med både civil och militär användning

Medlemsstaternas skyldighet att solidariskt finansiera gemenskapsbudgeten och deras lojalitetsplikt gentemot kommissionen medför att de är skyldiga att ta ut och betala in de aktuella tullarna

Gemenskapsbudgeten finansieras genom egna medel, som bland annat härrör från tullar som tas ut enligt den gemensamma tulltaxan vid handel med tredjeland. Medlemsstaterna är enligt tullkodexen¹ skyldiga att betala in uppburna importtullar i form av egna medel.

I de sju aktuella målen yrkar Europeiska kommissionen att domstolen ska fastställa att Finland, Sverige, Tyskland, Italien, Grekland och Danmark har åsidosatt sina skyldigheter enligt tullkodexen och ett antal olika förordningar² genom att underlåta att bokföra tullar i samband med import av krigsmateriel (vad gäller Sverige och Italien även utrustning med både civil och militär användning³) som egna medel. Tyskland å sin sida betalade in 10 803 000 euro med förbehåll, utan att ange hur beloppet fördelade sig på importerna och de olika perioderna, uppgifter som Tyskland vägrade att överlämna till kommissionen.

Fördragsbrotten avser perioden den 1 januari 1998–31 december 2002. För att beakta skyddet av medlemsstaternas militära sekretess har det från och med den 1 januari 2003 fastställts särskilda administrativa förfaranden i syfte att göra det möjligt att befria den aktuella utrustningen från tull.⁴

I målen motiverar medlemsstaterna generellt sin underlåtenhet att betala tullarna med att tulluppbörden skulle äventyra deras väsentliga säkerhetsintressen.⁵

Domstolen erinrar om att det inte i någon av gemenskapens tullbestämmelser föreskrivs någon särskild befrielse från importtullar på den aktuella typen av varor för perioden den 1 januari 1998–31 december 2002. Att tullarna har upphävts från och med den 1 januari 2003 bekräftar tvärtom att gemenskapslagstiftaren har utgått från att det dessförinnan fanns en skyldighet att betala sådana tullar.

¹ Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, vilken är tillämplig i målen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4). Den ersattes nyligen av Europaparlamentets och rådets förordning nr 450/2008 av den 23 april 2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen.

² Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 155, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 41), i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EG) nr 1355/96 av den 8 juli 1996 (EGT L 175, s. 3) (nedan kallad förordning nr 1552/89), och samma artiklar i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 130, s. 1).

³ Målen C-294/05 och C-387/05.

⁴ Rådets förordning (EG) nr 150/2003 av den 21 januari 2003 om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning (EGT L 25, s. 1, rättelse EUT L 83, 2003, s. 75).

⁵ Artikel 296 EG, i vilken det föreskrivs att "ingen medlemsstat ska vara förpliktad att lämna sådan information vars avslöjande den anser strida mot sina väsentliga säkerhetsintressen".

Domstolen fastställer att det visserligen **ankommer på medlemsstaterna att besluta om lämpliga åtgärder för att säkerställa inre och yttre säkerhet**. Detta innebär dock inte att sådana åtgärder helt faller utanför **gemenskapsrätten, i vilken det finns uttryckliga undantag** som är tillämpliga på situationer som kan äventyra den allmänna säkerheten och som avser **exceptionella** och väl avgränsade fall. Dessa undantag ska tolkas restriktivt.

Domstolen utesluter även att en medlemsstat som skäl för tullbefrielsen kan åberopa **den fördyring** av militär utrustning som tillämpningen av importtullar medför. Medlemsstaterna kan tvärtom inte undgå sina **skyldigheter vad gäller solidarisk finansiering av gemenskapsbudgeten**.

Inte heller argument som grundar sig på **att det finns sekretesskrav i medlemsstaternas avtal med exportländerna** godtas av domstolen. Det är gemenskapstjänstemän och nationella tjänstemän som tillämpar tullförfarandena. De är bundna av en sekretessskyldighet som medför ett skydd för medlemsstaternas väsentliga säkerhetsintressen. Medlemsstaterna har visserligen en skyldighet att göra det lättare för kommissionen att fullgöra sitt uppdrag – att övervaka att fördraget följs – genom att överlämna de handlingar som är nödvändiga för att kommissionen ska kunna kontrollera att överföringarna av egna medel sker på ett rättsenligt sätt. Denna skyldighet hindrar dock inte medlemsstaterna från att **i undantagsfall begränsa de överlämnade uppgifterna till vissa delar** av en handling eller att inte alls lämna ut uppgifterna.

I de två målen mot Sverige och Italien prövas frågan om tullfri import av utrustning med både civil och militär användning. Domstolen betonar där att övervägandena om att det inte är möjligt att motivera tullbefrielsen med hänvisning till skyddet för medlemsstaternas intressen i än högre grad gör sig gällande vid import av utrustning med både civil och militär användning. Detta gäller oberoende av om utrustningen har importerats uteslutande för militära ändamål.

Domstolen avfärdar slutligen argumenten att kommissionen underförstått har godtagit den aktuella tullbefrielsen genom att under lång tid förhålla sig passiv⁶ och genom att anta förordningen om upphävande av tullarna. Domstolen framhåller att kommissionen inte på något stadium under förfarandet har frångått sin principiella ståndpunkt och att den alltid klart har uttryckt sin avsikt att inte avstå från uppbörden av tullar som borde ha betalats in för de perioder som inföll innan tullarna upphävdes.

PÅPEKANDE: En talan om fördragsbrott riktar sig mot en medlemsstat som inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt unionsrätten. En sådan talan kan väckas av kommissionen eller en annan medlemsstat. Om domstolen slår fast att fördragsbrott föreligger, är staten skyldig att omedelbart följa domen. Om kommissionen anser att medlemsstaten har underlåtit att följa domen, får den väcka en ny talan och begära att ekonomiska sanktioner ska utdömas. Om en medlemsstat har underlåtit att underrätta kommissionen om vilka åtgärder som vidtagits för att införliva ett direktiv, kan domstolen emellertid redan i samband med den första domen om fördragsbrott utdöma en ekonomisk sanktion, om kommissionen har begärt detta.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domarna i [C-284/05](#), [C-294/05](#), [C-372/05](#), [C-387/05](#), [C-409/05](#), [C-461/05](#) och [C-239/06](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

⁶ Kommissionen påbörjade diskussionerna med de aktuella medlemsstaterna på 1980-talet. Den inledde då också ett fördragsbrottsförfarande mot Tyskland, vilket dock senare lades ner.